

Životopis pamětníka

Pamětník: **Bohuslav Vrána**

Autoři: Fajx Lukáš, Pekárek Tomáš, Mařas Jonáš

Vedoucí týmu: Mgr. Mrkvičková Zlatuše

Základní škola Tomáše Garrigua Masaryka, Školní Náměstí 1000

Příběh pana Vrány se začal psát 9. 9. 1930 v Harrachově, kde se narodil. Dlouho zde však nezůstal a už v roce 1931 žil v Lomnici nad Popelkou. Jeho otec Josef pracoval jako sklář ve Splzově u Železného Brodu, zatímco matka byla zaměstnána ve firmě pana J. Jíny v Lomnici. V Lomnici vychodil základní školu a prožil několik osobních setkání s událostmi II.světové války.

Krátce po atentátu na Heydricha zažíval strach o otce zatčeného gestapem pro udání za poslouchání rádia Londýn. Otec se jako zázrakem vrátil, ale za týdenní pobyt na gestapu zestárl o deset let. Během euforických dní konce války se tehdy patnáctiletý Bohuslav hned dvakrát ocitl v bezprostředním ohrožení života a uvědomil si, že násilí neskončilo 8. ani 9. května. Byl svědkem místního excesu mezi "partyzány" a rudoarmějci na straně jedné a německými civilními utečenci před frontou na straně druhé. Nebýt duchapřítomnosti jeho otce mohli se i oni stát jednou z obětí panické střelby. Takto mu bylo odnést si "pouze" trauma z pohledu na zbytečně mrtvé lidi a koně.

V noci po návratu z této dramatické události byla rodina konfrontována s požadavkem německých uprchlých vojáků požadujících jídlo a civilní šaty. Po odmítnutí byla vystavena agresi v podobě útoku na vchodové dveře. Šťastnou náhodou byly staré vetché dveře před několika dny vyměněny za nové, a daly tak otci čas vyběhnout oknem pro pomoc.

Po válce a ukončení základní školy se pan Vrána učil na strojního zámečníka. Jeho rodiče se v roce 1950 přestěhovali do Desné nad Jizerou, pan Vrána však zůstal v Lomnici s babičkou a nastoupil ke studiu na průmyslové škole v Mladé Boleslavi. O dva roky později se oženil s Marií Dědečkovou. Její otec, dříve soukromý zemědělec, musel vstoupit do JZD a po čase se stát jeho předsedou. Proto mu připadla povinnost

vystěhovat největší statkáře (kulaky) z jejich domovů, což byl úkol, se kterým se nedokázal morálně ztotožnit. Ba naopak, problém tím vzniklý vyřešil tři týdny po svatbě své dcery dobrovolným odchodem ze světa. Krátce na to nastoupil pan Vrána na vojnu na Slovensko.

Po návratu z vojny se ujal hned dvou prací. Dojížděl do Semil, a poté hospodařil na rodinném poli se svým švagrem. Následující rok se Vránovým narodil syn Josef.

Po roce 1989 odešel pan Vrána do důchodu a začal naplno pracovat v rodinném hospodářství osvobozeném od JZD. Spolu s bratrem své ženy rozšířili polnosti, chovali hovězí dobytek na maso i mléko, vyráběli a prodávali máslo a další mléčné výrobky. V roce 2004 jeho švagr zemřel, ale i přesto tehdy 74 letý pan Vrána ještě pět let vedl hospodářství. Až před svými 80. narozeninami vše prodal a mohl si začít užívat důchodu. Dnes je mu 90 let, řídí auto, stará se o domácnost, a především o svou manželku trpící Alzheimerovou chorobou. Jeho přívětivost, optimismus a přímo fascinující paměť dělají z tohoto zdánlivě obyčejného muže unikum.